

عنوان مقاله:

بررسی تطبیقی آثار حقوقی الزام آور شرط داوری، موضوع بند ج ماده ۵۳ شرایط عمومی پیمان با آیین نامه معاملات شرکت فولاد خوزستان

محل انتشار:

اولین همایش بین المللی وکالت، حقوق و علوم انسانی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسنده:

نواب ملائی - کارشناسی ارشد حقوق خصوصی، عضو مرکز وکلا استان خوزستان

خلاصه مقاله:

در قراردادهای منعقد شده فی مابین شرکت های دولتی، خصوصی و اشخاص حقوقی، مرجع حل اختلاف به استناد ماده ۵۳ شرایط عمومی پیمان رئیس سازمان برنامه و بودجه (شورای عالی فنی) تعیین شده است. در این ماده به لفظ می تواند تصریح شده است. دلیل استعمال لفظ بکار رفته می تواند اختیار یا الزام برای طرفین قرارداد، در بندهای الف و ج ماده ۵۳ شرایط عمومی پیمان با پیش بینی نهادهای شبه داوری و داوری، این ماده را در معرض تفسیر های مختلف تعیین مرجع صالح جهت رسیدگی ابتدایی به اختلافات ناشی از قراردادهای پیمانکاری قرار داده است. همچنین موجب تشتت دیدگاه اندیشه های حقوقی و تفسیر متعارض در آرای محاکم قضایی در مواجهه و رسیدگی به این قبیل اختلافات از حیث صلاحیت یا عدم صلاحیت ابتدایی شده است. با توجه به الزام قانون اساسی در خصوص تعیین نهاد دادرسی در رسیدگی بهتظلمات در تقابل با شرط داوری به تبع افاده " اختیاریا الزام " مراجعه طرفین پیمان به مراجع حل اختلاف غیر قضایی شده است. در نوشتار حاضر برآنیم تا با تکیه بر شیوه استدلال و نحوه به کارگیری معانی و قواعد حقوقی حاکم بر موضوع، از آرای قضایی صادره از محاکم حقوقی به طور تمثیلی ضمن بررسی ساختار و تحلیل ابعاد علمی اندیشه قضایی پرداخته شود. در آرای صادره مفهوم و ماهیت حقوقی قرارداد پیمان و شیوه های حل اختلاف غیر قضایی و همچنین جایگاه مراجع حلاختلاف غیر قضایی در قراردادهای پیمانکاری و خصوصی در شرط پیمان بررسی صورت گرفته و به تبع این حدود، اختیارات طرفین دعوا در انتخاب مرجع رسیدگی قضایی یا غیر قضایی پرداخته تا از این رهگذر در حد بضاعت رویکردی کارکردگرا و واحد در برخورد با این قبیل اختلافات ارائه شود.

کلمات کلیدی:

شرایط عمومی پیمان، شرط داوری، مراجع صالح غیر قضایی، شرکت های دولتی، شرکت های خصوصی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1736558>

